

ad B. fortsætte sin Virksomhed i Kunstens Tjeneste — først og fremmest tænke paa at bringe Penge i Kassen. Og der er ingen Tvivl om, at selve Afmærkens økonomiske Tryk vil blive tungere for Privatlederen end for Statsbestyrelsen, dels fordi Subventionen vel neppe vil blive saa stor som den, Teatret for Tiden oppebærer, dels fordi Lønningskontoen (jfr. Privatteatrenes store Skuespillergager) vil stige betydeligt. Og hvis den private Bestyrelse saa endda kunde være sikker paa den Haandsrækning i Presse og Publikum, som de øvrige Privatteatre som oftest kan glæde sig ved! Men saa længe Teatret er subventioneret af Staten, vil Offentligheden utvivlsomt og med en vis Ret bestandig anlægge den samme skarpe Maalestok i sin Bedømmelse af Teatrets Forestillinger. Den Privatleder, der vil holde Kunstens Fane højt, maa derfor være forberedt paa aarlig at maatte ofre en større Sum i Ideens Tjeneste.

2. Og tænker man sig et andet Tilfælde — og det, som rimeligst vil forekomme: at den, der overtager Teatret, i første Række vil tjene Penge derpaa, helst saa mange som muligt, hvorledes vil Staten i saa Fald skaffe sig gyldige kunstneriske Garantier? Saavel Sanktionen af Bestyrelsen som Overvaagelsen af Repertoiret vil kun være at regne for tom Form, uden reel Myndighed. Bestyrelsen vil nemlig altid, ved aarlig i Ny og Næ at opføre nogle klassiske Værker, formelt kunne hævde, at den har opfyldt sine Forpligtelser. For øvrigt vil den, uden Hensyn, spille de Stykker, der skæppe mest i Kassen. Og da Staten selv maa se en Slags Fordel i, at Teatret betaler sig, da Privatlederens Fallit kun vilde sætte Staten i en Række vanskelige Situationer, vil den være tilbøjelig til at lukke Øjnene i for den Skade, som en entreprenant Direktør kan tilføje Kunsten.

Resumé.

I alt væsentligt vil dette Forslag om delvis Privatdrift saaledes føre til de samme forkastelige Resultater, der fastsloges som absolute Følger af Nationalteatrets Ophævelse. Thi naar der ganske savnes Sikkerhed for, at den omtalte Ordning giver Kunsten, hvad Kunstens bør være, saa vil den Subvention, som tilskydes Privatdriften, i det højeste af Staten kunne bruges til formelt at dokumentere dens Interesse for dramatisk Kunst. Reelt vil den kun støtte en Privatmand i hans Forretning.

Men under denne Forudsætning vil *Tilskuddet have mistet sin Berettigelse*. Og hvad Mening er der saa i overhovedet at give et saadant?

5.

2) fra et økonomisk Synspunkt

Og nu den *pekuniære Side* af Sagen? Vil Privatordningen medføre en Lettelse af de Byrder, som Teatret for Øjeblikket paalægger Statskassen?

For det første vil formentlig alle *Skatter og Afgifter* samt alle Udgifter til *store Reparationer* — i hvert Fald til dem, der angaar den ydre Bygning — fremdeles paahvile Staten, der jo bestandig er Teaterejer.

Dernæst kommer *Forpligtelserne overfor Teatrets nuværende Personale*. Her kunde atter to Tilfælde indtræffe.

1. Det kunde tænkes, om end ikke forventes, at den nye Bestyrelse, af Pietet for Teatrets Traditioner og af Omsorg for Teatrets Kunstnere, maatte ønske, i det hele og store, at *bevare Teatrets Personaler og opretholde deres Engagementsvilkaar*. (Feuregulativ og Alderdomsforsørgelse).

Det blev imidlertid yderst tvivlsomt, om disse gode Hensigter lode sig realisere.

De *kgl. Skuespillere* kunde næppe bevares i Egenskab af saadanne, da en kongelig Ansættelse ikke godt under nogen Form kan fortsættes under en privat Bestyrelse.